Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (седми състав)

14 юли 2021 година*

„Публична служба — Персонал на ECDC — Психически тормоз — Член 12а от Правилника — Искане за съдействие — Обхват на задължението за съдействие — Член 24 от Правилника — Оставка на извършителя на укоримите действия — Необразуване на дисциплинарно производство — Член 86 от Правилника — Отговор на искането за съдействие — Жалба за отмяна — Увреждащ акт — Нарушение на правото на изслушване — Липса на мотиви — Отказ на достъп до доклада от разследването и до други документи — Член 41 от Хартата на основните права — Отговорност“

По дело T-65/19

AI, представляван от L. Levi и A. Champetier, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейски център за профилактика и контрол върху заболяванията (ECDC), представляван от J. Mannheim и A. Iber, подпомагани от D. Waelbroeck и A. Duron, адвокати,

ответник,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС, от една страна, за отмяна на решенията на ECDC от 18 май, 20 юни и 26 октомври 2018 г., приети в отговор на искането за съдействие на жалбоподателя поради психически тормоз, както и на искането му за достъп до някои документи, и от друга страна, за обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял,

ОБЩИЯТ СЪД (седми състав),

състоящ се от: R. da Silva Passos, председател, L. Truchot и M. Sampol Pucurull (докладчик), съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 октомври 2020 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

I. Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателят, AI, е назначен на работа в Европейския център за профилактика и контрол върху заболяванията (ECDC) на [*поверително*] [1].

2 На 20 юни 2017 г. жалбоподателят подава искане за съдействие (наричано по-нататък „първото искане за съдействие) по смисъла на член 24 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) във връзка с твърдения за психически тормоз от страна на началника на отдела му A (наричан по-нататък „началникът на отдела“). След като описва подробно тези факти, жалбоподателят прави следното искане:

„Ще Ви бъда признателен, ако ми помогнете да се сложи край на това положение, което ми причинява много болка, и ще Ви бъда признателен също да проверите дали това поведение, което считам за повтарящо се, агресивно и злоупотребяващо спрямо мен, представлява случай на тормоз“.

3 На 14 юли 2017 г. жалбоподателят представя формуляр за информация, допълващ първото му искане за съдействие.

4 На 7 август 2017 г. ECDC уведомява Европейската служба за борба с измамите (OLAF) за първото искане за съдействие. На 27 септември 2017 г., след размяна на няколко писма с ECDC, началничката на отдел 0.1 на OLAF изпраща докладна записка на директорката на ECDC (наричана по-нататък „директорката“). В тази докладна записка се посочва, че OLAF не е започнала разследване на същите деяния, че ще вземе предвид факта, че ECDC ще започне собствено разследване, и че при тези обстоятелства тази служба няма да провежда разследване.

5 На 28 септември 2017 г. B, бивше длъжностно лице на Европейската комисия, е упълномощен от директорката да проведе разследване относно действията на началника на отдела, посочени от жалбоподателя и от друг член на персонала на ECDC, C, който също е подал искане за съдействие.

6 С писмо от същия ден директорката уведомява жалбоподателя за започването на разследването по първото му искане за съдействие и за назначаването на разследващия служител. Тя посочва също, че „[п]ри получаване на доклада на [B], [тя] ще вземе решение по въпроса“.

7 На 9 октомври 2017 г. жалбоподателят е изслушан за пръв път от разследващия служител.

8 На 26 октомври 2017 г. жалбоподателят се свързва с директорката, за да я уведоми за някои действия на началника на отдела, подобни на посочените преди това в първото му искане за съдействие, които са били извършени по време на проведено на предходния ден работно събрание. Жалбоподателят уведомява директорката за чувството си на уязвимост и за

[1] Заличени поверителни данни.

безпокойството си пред перспективата за провеждане на заседание, предвидено за същата вечер, в присъствието също на началника на отдела. В този контекст жалбоподателят иска да бъде отстранен от задачите, в рамките на които е в контакт с началника на отдела.

9 Директорката отговаря с електронно писмо същия ден, като посочва, че е реорганизирала времето си, за да може да присъства на предстоящото заседание, което безпокои жалбоподателя. След това заседание жалбоподателят и директорката провеждат първо обсъждане с цел определяне на задачите, предполагащи пряк контакт между него и началника на отдела, и се споразумяват да обмислят заедно, в следващите дни, временно решение за организиране на работата на жалбоподателя до края на разследването.

10 В рамките на това обмисляне жалбоподателят посочва писмено на директорката поредица от възможности, които могат да намалят рисковете от психически тормоз. Сред изброените „без специален ред“ жалбоподателят предлага „да се прехвърли временно отговорността за управлението на звеното […] на друг началник на отдел“ или „да се опита да се избегнат контактите посредством отпуски, дистанционна работа и гъвкави часове“.

11 На 30 октомври 2017 г. се провежда среща между жалбоподателя и директорката, в резултат на която с електронно писмо от 7 ноември 2017 г. тя му предлага да избере временен режим на дистанционна работа за период, по-дълъг от нормално предвидения, считано от 9 ноември 2017 г. За да осигури присъствието си на вече насрочени събрания и да организира работата на своя екип, жалбоподателят в крайна сметка отлага за 13 ноември 2017 г. началото на режима на дистанционна работа.

12 На 25 ноември 2017 г. жалбоподателят провежда втори разговор с разследващия служител, този път по телефона, по време на който описва на последния поведението на началника на отдела на събранието от 25 октомври 2017 г. и последвалата кореспонденция с директорката, както са припомнени в точки 8—11 по-горе.

13 На 13 декември 2017 г. жалбоподателят прекратява периода си на спорадична дистанционна работа. На същата дата началникът на отдела ползва отпуск до края на 2017 г. От своя страна жалбоподателят ползва отпуск в началото на 2018 г. и на 9 януари 2018 г. се връща на работа.

14 На 21 януари 2018 г. В предава своя доклад на директорката (наричан по-нататък „докладът от разследването“).

15 След като остава на длъжността си през целия месец януари 2018 г., началникът на отдела излиза в отпуск по болест, а считано от 31 януари 2018 г., на длъжността му е назначен заместник.

16 На 13 март 2018 г. на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права на Европейския съюз жалбоподателят иска да му бъде предоставен достъп до доклада от разследването, включително неговите заключения и препоръки.

17 На 3 април 2018 г. е прекратен отпускът по болест на началника на отдела. Към тази дата той не е възобновен на предишните си функции, а е натоварен с задачи, които са пряко възложени и контролирани от директорката, без да има някаква йерархична връзка с жалбоподателя.

18 С решение от 6 април 2018 г. в отговор на искането на жалбоподателя от 13 март 2018 г. (вж. т. 16 по-горе) директорката му отказва достъп до доклада от разследването, на основание че започнатата процедура по първото му искане за съдействие не е приключила. Освен това според нея правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него, предвидено в член 41, параграф 2 от Хартата на основните права, позволява да се гарантира правото му на защита, когато дадено решение засяга неблагоприятно неговите интереси.

19 На 6 април 2018 г. се провежда среща между началника на отдела и директорката, по време на която тя го уведомява устно за резултата от разследването.

20 С писмо от 10 април 2018 г. жалбоподателят подава ново искане за съдействие (наричано по-нататък „второто искане за съдействие“). В това искане той посочва факта, че началникът на отдела се е свързал с няколко членове на персонала на ECDC по време и след изготвянето на доклада от разследването, за да им обясни, че данните, които жалбоподателят е посочил в първото си искане за съдействие, представляват измислици на един недоволен служител. Жалбоподателят подчертава също, че началникът на отдела се е върнал на работа и следователно може да продължи да клевети срещу него или да го подлага на психически тормоз.

21 С писмо от 16 април 2018 г. жалбоподателят иска за втори път да получи достъп до доклада от разследването на основание член 41 от Хартата на основните права, а също и на основание член 13 от Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142) и на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г. стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

22 Втора среща между директорката и началника на отдела е насрочена за 16 април 2018 г., за да даде на последния възможност да изрази официално становището си по доклада от разследването, който му е бил предоставен междувременно. По искане на началника на отдела, за да му се даде възможност да подготви устното си становище, тази среща е отложена за 2 май 2018 г.

23 С решение от 8 май 2018 г. (вж. т. 21 по-горе) на жалбоподателя отново е отказан достъп до доклада от разследването с мотивите, от една страна, че все още не е било взето никакво решение, което да го засяга неблагоприятно, и от друга страна, че не е доказана необходимостта да му се разкрият лични данни относно началника на отдела, други служители на ECDC и външни лица. Освен това заявлението за достъп, основано на Регламент № 45/2001, е препратено на длъжностното лице по защита на данните на ECDC.

24 На 15 май 2018 г. се провежда трета среща между директорката и началника на отдела, по време на която тя го уведомява за намерението си да прекрати договора му на основание член 47, буква в), подточка i) от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз в редакцията им, приложима към спора (наричани по-нататък „УРДС“).

25 С писмо от 15 май 2018 г., съставено непосредствено след тази среща, началникът на отдела представя оставката си „в интерес на службата“.

26 С писмо от 16 май 2018 г. до началника на отдела директорката на ECDC приема оставката му. В това писмо, първо, директорката посочва, че разследващият служител е стигнал до извода, че според него първото искане за съдействие на жалбоподателя и подобно искане, подадено от друг член на персонала на ECDC, могат да бъдат уважени. Второ, директорката припомня забележките, които началникът на отдела е направил. Така според него принципът на презумпцията за невиновност не е бил спазен в хода на разследването, тъй като в доклада от разследването са допуснати редица фактически грешки, възможно било някои от лицата, участващи в разследването, да са действали недобросъвестно и той никога не е имал намерение да навреди на който и да било, а да действа в интерес на ECDC. Трето, директорката посочва, че е установила някои фактически грешки в доклада от разследването и че началникът на отдела е бил в правото си да предприеме действия по отношение на някои, свързани с ефикасността проблеми, засягащи няколко членове на неговия отдел. Въпреки това след прочита на доклада от разследването и тежките обвинения срещу него, включително в свидетелските показания, директорката приема, че начинът на управление на началника на отдела е причинил ненужен стрес и безпокойство у персонала. При тези условия директорката посочва, че вече не съществува връзка на доверие между ECDC и началника на отдела и че тя възнамерява да прекрати договора му в съответствие с член 47, буква в), подточка i) от УРДС. След като обаче отбелязва, че междувременно началникът на отдела е подал оставката си, директорката я приема по следния начин:

„При все това, понастоящем сте подали оставка, което на практика означава, че последният Ви работен ден ще бъде преди датата на ефективното прекратяване на служебното правоотношение, поради което констатирам, че е в интерес на службата да приема оставката Ви с дата 15 май. Срокът на предизвестието Ви е десет месеца, което означава, че последният Ви работен ден ще бъде 15 март 2019 г.

Както обсъдихме и се договорихме по време на нашата среща, през периода на предизвестието ще работите дистанционно по възложените от мен задачи.

През периода на предизвестието трябва да действате при спазване на задължението за лоялност към ECDC в съответствие с член 11 от Правилника“.

27 На 18 май 2018 г. директорката изпраща на жалбоподателя писмо с предмет първото му искане за съдействие (наричано по-нататък „първото обжалвано решение“). В това писмо е посочено следното:

„След писмото ми от 28 септември 2017 г., в което Ви уведомяваме за започването на разследването вследствие на [първото] Ви искане за съдействие във връзка с психически тормоз [от страна на] […] началника на отдела […], Ви пиша, за да Ви информирам за приключването на разследването и за свързаната с него процедура. Получих доклада на външен разследващ служител [B] в края на януари. Резултатът от разследването възпроизвежда разказаното от Вас, както и от друго оплакващо се лице, също подкрепено от няколко свидетелски показания. Разследващият служител заключи, че от негова гледна точка двете жалби за тормоз могат да бъдат уважени.

Както знаете, [началникът на отдела] отсъстваше през първата част на годината, поради което едва сега успях да приключа процедурата. Съобщих заключенията от доклада от разследването на [началника на отдела] през април след връщането му на работа и в съответствие с процедурата му дадох възможност да изрази гледната си точка по резултата от разследването.

След прочита на доклада и вземайки предвид информацията, с която разполагам, стигнах до извода, че е имало елементи на психически тормоз. Освен това констатирам, че докладът съдържа някои фактически грешки. Като се има предвид фактът, че [началникът на отдела] в ролята си [...] е трябвало да действа по някои въпроси, все пак считам, че начинът, по който той е третирал тези трудности, и методът му на управление са причинили ненужен стрес и тревога у персонала. Поради това възнамерявам да наложа подходящи мерки, но междувременно [началникът на отдела] е подал оставка за напускане на длъжността си и вече няма да се явява на работа. Като се има предвид предходното му отсъствие и последващото му преназначаване в кабинета на директорката, и подадената оставка, се надявам, че е даден отговор на Вашето [първо] искане за съдействие и че ситуацията на безпокойство вече не съществува“.

28 На 29 май 2018 г. началникът на отдела подава искане за съдействие поради оповестяването на поверителна информация относно разследването, на което е подложен в шведските медии, както и поради получени от него анонимни заплахи. Това искане довежда до образуването на административно разследване, по време на което жалбоподателят е изслушан.

29 С писмо от 30 май 2018 г. жалбоподателят за трети път иска достъп до доклада от разследването, който също се отнася до всички документи, въз основа на които директорката на ECDC е приела първото обжалвано решение, включително тези, въз основа на които е приела, че докладът от разследването съдържа „някои фактически грешки“ (наричано по-нататък „спорното заявление за достъп“). Посоченото заявление е подадено на основание член 41 от Хартата на основните права. Според жалбоподателя този достъп бил необходим в светлината на първото обжалвано решение и от решаващо значение с оглед на второто му искане за съдействие. В същото писмо жалбоподателят иска повече уточнения относно договорното положение на началника на отдела след оставката му, посочена в първото обжалвано решение.

30 С писмо от същия ден в отговор на решението от 8 май 2018 г. (вж. т. 23 по-горе) жалбоподателят подава потвърждение на заявлението за достъп до доклада от разследването на основание член 7, параграф 2 от Регламент № 1049/2001.

31 С писмо от 20 юни 2018 г., адресирано до адвокатите на жалбоподателя (наричано по-нататък „второто обжалвано решение“), директорката отхвърля посоченото в точка 29 по-горе спорно заявление за достъп по следния начин:

„Посочили сте, че заявлението [на клиента Ви] се основава на факта, че [той] счита, че е претърпял вреди от [първото] [обжалвано] решение, което му е съобщено с писмото от 18 май 2018 г. След надлежна преценка на изтъкнатите доводи, не виждам как е могъл да бъде засегнат интересът на Вашия клиент, тъй като не съм отхвърлила [първото] искане за съдействие като неоснователно. Освен това на Вашият клиент беше дадена възможност да

представи гледната си точка в хода на разследването. [Второто] искане за съдействие […], подадено от Вашия клиент на 10 април 2018 г., също не може да обоснове подобно заявление, тъй като все още не е направен никакъв извод във връзка с това искане.

Поради това се придържам към извода си, че достъпът до доклада и до другите документи не е необходим на основание член 41 от Хартата [на основните права].

Считам, че този извод е в съответствие със съдебната практика на [Съюза], съгласно която, за да се тълкува обхватът на правото на защита, положението на процедура по разследване, образувана по искане за съдействие поради тормоз от страна на член на персонала, в никакъв случай не може да се приравни на процедурата по разследване, образувана срещу този член. В сходни случаи правото на достъп до преписката, основано на Хартата на основните права, дори е било отказано на жалбоподателите, въпреки че е било прието, че не може да се докаже наличието на тормоз“.

32 С писмо от същия ден (наричано по-нататък „второто писмо от 20 юни 2018 г.“) директорката отговаря на потвърдителното заявление за достъп до доклада от разследването, подадено на 30 май 2018 г. на основание Регламент № 1049/2001 (вж. т. 30 по-горе), и на искането на жалбоподателя, подадено на 16 април 2018 г. на основание Регламент № 45/2001 (вж. т. 21 по-горе). В това писмо директорката заключава, че жалбоподателят може, от една страна, да прегледа на място неповерителен вариант на доклада от разследването и от друга страна, да получи документ, съдържащ неговите лични данни, предоставени му на разположение в съответствие с член 13 от Регламент № 45/2001.

33 На 2 юли 2018 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред срещу първото и второто обжалвано решение в съответствие с член 90, параграф 2 от Правилника. В тази жалба той предявява искане за обезщетение за неимуществените вреди, които са му били причинени от непризнаването на неговия статут на пострадал, от липсата на дисциплинарно наказание на началника на отдела и от неприемането на защитна мярка вследствие на първото му искане за съдействие. Тази вреда била утежнена по-специално от отказа на достъп до доклада от разследването. Жалбоподателят уточнява, че „вредите, произтичащи пряко от тормоза и от виновното поведение на ECDC за това, че [не] е [осигурил] условия на труд, отговарящи на нормите за достойнство, здраве и безопасност, ще бъдат предмет на отделни искания“.

34 С писмо от 7 септември 2018 г., след като изслушва някои членове на персонала, директорката уведомява жалбоподателя, че не съществува никакво доказателство, потвърждаващо твърденията, които е изложил във второто искане за съдействие (вж. т. 20 по-горе) и отхвърля същото.

35 На 12 септември 2018 г. жалбоподателят успява да се запознае на място с неповерителен вариант на доклада от разследването. Той подписва присъствен лист, като уточнява ръкописно, че оспорва условията за достъп до този доклад.

36 На 11 октомври 2018 г. жалбоподателят и четирима други членове на персонала на ECDC предявяват искане за обезщетение на основание член 90, параграф 1 от Правилника с цел поправяне на неимуществените и имуществените вреди, които твърдят, че са претърпели поради бездействието на ECDC в периода между 2012 г. и 2018 г. във връзка с поведението на началника на отдела спрямо тях.

37 С писмо от 26 октомври 2018 г. (наричано по-нататък „решението за отхвърляне на жалбата по административен ред“) директорката отхвърля жалбата по административен ред на жалбоподателя от 2 юли 2018 г. (вж. т. 33 по-горе). Най-напред, директорката оспорва допустимостта на тази жалба, като изтъква, че първото обжалвано решение не е увреждащ жалбоподателя акт. По-нататък, тя твърди, че поведението на началника на отдела не е било омаловажено в това решение. Директорката уточнява, че „поради сериозността на поведението [на началника на отдела] [тя е] предприела подходящи мерки за справяне със ситуацията вследствие на доклада от разследването“. Тя припомня също, че с първото искане за съдействие на жалбоподателя се цели „да се сложи край на положението и да се разследват твърдените факти“. Тя описва също взетите по отношение на жалбоподателя мерки за защита преди приемането на първото обжалвано решение. Освен това тя посочва, че е приела оставката на началника на отдела „в интерес на службата“. В допълнение директорката подчертава, че на 12 септември 2018 г. жалбоподателят е могъл да се запознае с неповерителен вариант на доклада от разследването. Според нея не му е бил предоставен пълен достъп до доклада поради защитата на поверителността на разговорите със свидетелите и със самия началник на отдел, чувствителния характер на проблема и необходимостта от запазване на способността на ECDC да провежда разследвания. Накрая, директорката отхвърля направеното в административната жалба искане за обезщетение.

38 На 21 ноември 2018 г. жалбоподателят подава жалба до Европейския омбудсман във връзка с второто писмо от 20 юни 2018 г., посочено в точка 32 по-горе.

39 На 5 декември 2018 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника срещу писмото от 7 септември 2018 г. относно второто му искане за съдействие (вж. т. 34 по-горе).

40 На 11 февруари 2019 г. директорката отхвърля изцяло искането за обезщетение, посочено в точка 36 по-горе.

41 С писмо от 6 март 2019 г., вследствие на административната жалба на жалбоподателя от 5 декември 2018 г. директорката оттегля писмото от 7 септември 2018 г. за отхвърляне на второто искане за съдействие (вж. т. 34 по-горе).

42 С писмо от 15 март 2019 г. директорката предоставя на жалбоподателя резюме на изявленията на различните свидетели, изслушани в отговор на второто искане за съдействие, и го кани на събеседване, което се провежда на 25 март 2019 г.

43 На 15 март 2019 г. началникът на отдела окончателно напуска ECDC след изтичането на срока на предизвестието му.

44 С писмо от 5 април 2019 г. директорката уведомява жалбоподателя, че при липсата на мотив, който да обосновава по-подробно разследване на фактите, посочени във второто искане за съдействие, тя решава да отхвърли това искане.

45 С решение от 6 юни 2019 г. омбудсманът приема, че не е налице лошо администриране от страна на ECDC, като във второто писмо от 20 юни 2018 г. е предоставил на жалбоподателя само частичен достъп до доклада от разследването.

II. Производството и исканията на страните

46 На 5 февруари 2019 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

47 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 12 февруари 2019 г., жалбоподателят иска на основание член 66 от Процедурния правилник на Общия съд да се запази неговата анонимност. С решение от 30 април 2019 г. Общият съд уважава това искане.

48 С решение от 21 октомври 2019 г. на основание член 27, параграф 3 от Процедурния правилник председателят на Общия съд разпределя делото на нов съдия докладчик, включен в седми състав.

49 По предложение на съдията докладчик Общият съд (седми състав) решава да започне устната фаза на производството на 26 май 2020 г.

50 С определение от 19 юни 2020 г. на основание член 91, буква в) и член 104 от Процедурния правилник Общият съд разпорежда на ECDC да представи документите, до които е отказан достъп с второто обжалвано решение. Тези документи са представени на Общия съд на 27 август 2020 г. и не са връчени на жалбоподателя съгласно член 104 от Процедурния правилник.

51 На 24 юни 2020 г. по предложение на съдията докладчик Общият съд в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, поставя няколко писмени въпроса на страните и иска представянето на определени документи. Страните изпълняват тези искания в определения срок.

52 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 1 октомври 2020 г.

53 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени първото и второто обжалвано решение и евентуално решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба,

– да му присъди обезщетение за претърпените неимуществени вреди, оценени ex aequo et bono в размер на 40 000 EUR,

– да осъди ECDC да заплати съдебните разноски.

54 ECDC иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата като частично недопустима и неоснователна в нейната цялост,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По предмета на жалбата

55 Освен отмяната на първото и второто обжалвано решение жалбоподателят иска от Общия съд да отмени „евентуално“ решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба.

56 Съгласно постоянната съдебна практика исканията за отмяна, които формално са насочени срещу решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, водят до сезирането на Общия съд с жалба срещу акта, срещу който е подадена жалбата по административен ред, когато сами по себе си тези искания нямат самостоятелно съдържание (вж. решение от 13 юли 2018 г., Curto/Парламент, T-275/17, EU:T:2018:479, т. 63 и цитираната съдебна практика).

57 Когато обаче решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, има различен обхват от този на акта, срещу който е насочена тази жалба, по-специално когато то изменя първоначалното решение или когато съдържа преразглеждане на положението на жалбоподателя в зависимост от нови фактически и правни обстоятелства, които, ако са били възникнали или са били известни на компетентния орган преди приемането на първоначалното решение, биха били взети предвид, може да се наложи Общият съд да се произнесе конкретно по исканията, които формално са насочени срещу решението за отхвърляне на жалбата по административен ред (вж. решение от 19 декември 2019 г., ZQ/Комисия, T-647/18, непубликувано, EU:T:2019:884, т. 36 и цитираната съдебна практика).

58 В конкретния случай решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, не потвърждава изцяло второто обжалвано решение, доколкото директорката е взела отношение по нови обстоятелства, настъпили след приемането му и след датата на подаване на жалбата по административен ред. Всъщност, що се отнася до документите, до които е отказан достъп с второто обжалвано решение, директорката констатира, че на 12 септември 2018 г. жалбоподателят в крайна сметка е имал възможност да се запознае на място с неповерителен вариант на доклада от разследването, както и на основание член 13 от Регламент № 45/2001 да получи документ, съдържащ личните му данни.

59 При тези условия следва да се постанови решение по същество по искането за отмяна както на първото и второто обжалвано решение, така и на решението за отхвърляне на подадената по административен ред жалба.

60 Освен това в решението за отхвърляне на подадената по административен ред жалба се уточняват някои от мотивите на първото и второто обжалвано решение. С оглед на първото обжалвано решение то признава „сериозността“ на поведението на началника на отдела и внася уточнения по-специално относно обстоятелствата, накарали директорката да приеме „в интерес на службата“ оставката на същия. С оглед на второто обжалвано решение то добавя, че на жалбоподателя не е бил предоставен пълен достъп до доклада от разследването поради защитата на поверителността на разговорите със свидетелите и със самия началник на отдел, поради чувствителния характер на проблема и необходимостта да се запази способността на ECDC да провежда разследвания. Вследствие на това с оглед на развитието на досъдебното производство тези допълнителни мотиви също трябва да бъдат взети предвид при разглеждане на законосъобразността на първото и второто

обжалвано решение, тъй като се предполага, че те са в съответствие с последните (вж. в този смисъл решение от 9 декември 2009 г., Комисия/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, т. 55 и 56 и цитираната съдебна практика).

Б. По исканията за отмяна

1. По искането за отмяна на първото обжалвано решение

61 Жалбоподателят изтъква три основания в подкрепа на искането си за отмяна на първото обжалвано решение, допълнено с решението за отхвърляне на подадената по административен ред жалба. С първото основание се твърди нарушение на правото на изслушване, с второто — нарушение на задължението за мотивиране, а с третото по същество — нарушение на членове 24 и 86 от Правилника.

62 ECDC иска от Общия съд да обяви това искане за отмяна за явно недопустимо при липсата на акт с неблагоприятни за жалбоподателя последици. При условията на евентуалност той иска от Общия съд да отхвърли трите основания по същество.

а) Предварителни съображения

63 В самото начало следва да се припомнят задълженията на администрацията, когато е направено искане за съдействие от длъжностно лице или служител.

64 Когато органът по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) или, в зависимост от случая — органът, оправомощен да сключва договори за наемане на работа (наричан по-нататък „ООСД“) на институция, е сезиран на основание член 90, параграф 1 от Правилника с искане за съдействие по смисъла на член 24 от този правилник, съгласно задължението за съдействие и ако установи наличието на инцидент, несъвместим с реда и спокойствието в службата, този орган трябва да се намеси с цялата необходима енергичност и да отговори с полагаемата се експедитивност и грижа предвид обстоятелствата по случая, за да установи фактите, и след като се запознае с тях, да вземе подходящи мерки. За тази цел е достатъчно длъжностното лице или служителят, който иска закрила от своята институция, да представи prima facie доказателства за извършването на посегателствата, на които твърди, че е подложен. При наличието на такива доказателства съответната институция следва да вземе подходящите мерки в сътрудничество с подалото жалба длъжностно лице, като извърши административно разследване, за да установи фактите, във връзка с които е подадена жалбата, и с оглед на резултатите от разследването да предприеме нужните мерки като образуването на дисциплинарно производство срещу обвиненото лице, когато администрацията установи в резултат от административното разследване, че е налице психически тормоз (вж. решение от 3 октомври 2019 г., DQ и др./Парламент, T-730/18, EU:T:2019:725, т. 80 и цитираната съдебна практика).

65 Предвиденото в член 24 от Правилника задължение за съдействие налага своевременно информиране на молителите за съдействие за резултата от искането им. По-специално, ако е започнато дисциплинарно производство, молещото за съдействие лице трябва да бъде информирано за естеството и тежестта на наложената санкция (вж. в този смисъл решение от 3 октомври 2019 г., DQ и др./Парламент, T-730/18, EU:T:2019:725, т. 108 и цитираната съдебна практика). Освен това при направено искане за съдействие относно твърдян

тормоз, всяко решение на администрацията относно съществуването или несъществуването на този тормоз трябва да е бързо, изрично и мотивирано (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2000 г., Campogrande/Комисия, T-136/98, EU:T:2000:281, т. 58).

66 В допълнение следва да се отбележи, че евентуалното признаване на наличието на психически тормоз от ОН след приключването на административното разследване, може да окаже положително въздействие в терапевтичния процес по възстановяването на пострадалите лица и би могло освен това да се използва от тях за целите на евентуален съдебен иск по националното право (вж. решение от 13 юли 2018 г., Curto/Парламент, T-275/17, EU:T:2018:479, т. 59 и цитираната съдебна практика).

67 Именно в светлината на тези съображения следва да се разгледа допустимостта на искането за отмяна на първото обжалвано решение и неговата основателност.

б) По допустимостта

68 Без формално да повдига възражение за частична недопустимост на жалбата, ECDC изтъква, че искането за отмяна на първото обжалвано решение е явно недопустимо. Според ECDC административното разследване не е приключило без предприемане на последващи действия. За разлика от други разгледани в съдебната практика случаи, в настоящия случай жалбата не е била отхвърлена. Напротив, първото искане за съдействие на жалбоподателя, целящо да му се помогне да сложи край на ситуацията и да се разгледа поведението на началника на отдела, било изцяло уважено.

69 Най-напред, според ECDC били взети няколко мерки вследствие на това искане, първата от които била сезирането на OLAF на 7 август 2017 г. Разследването било започнато от директорката, след като OLAF потвърдила, че няма да проведе разследване по своя инициатива. От 26 октомври 2017 г. жалбоподателят вече не е в пряк контакт с началника на отдела. Впоследствие, въз основа на доклада от разследването, на 16 май 2018 г. директорката приема оставката на началника на отдела, считано от 16 март 2019 г., тоест месец и половина преди той да навърши пенсионна възраст, в интерес на службата. ECDC сочи, че образуването на дисциплинарно производство може да отнеме значително време и да не доведе непременно до уволнението на съответното лице, което е най-тежката санкция. Накрая, през срока на предизвестието на началника на отдела били въведени мерки за наблюдение. По-специално той работел дистанционно по задачи, пряко възложени и контролирани от директорката. Освен това в рамките на второто искане за съдействие жалбоподателят не представил никакви доказателства, че положението на психически тормоз е продължило след приемането на първото обжалвано решение.

70 По-нататък, що се отнася до твърдяното омаловажаване на тежестта на поведението на началника на отдела, ECDC счита, че то не може да се изведе нито от текста на първото обжалвано решение, нито по-общо от съвкупността от мерки, взети от директорката вследствие на първото искане за съдействие.

71 Накрая, що се отнася до санкциите, които според жалбоподателя е трябвало да бъдат наложени, ECDC добавя, че той не е длъжен да образува дисциплинарно производство, нито да налага санкция, когато изготвеният след приключване на разследването доклад предлага започването на такова производство. Искането за съдействие не целяло само по себе си налагането на санкции на предполагаемия извършител на психическия тормоз, а

по-скоро да помогне на молителя в рамките на действията му. Освен това разглежданото положение било особено поради оставката на началника на отдела. Във всеки случай обсъждането на основателността на санкцията не било свързано с въпроса дали първото обжалвано решение е имало неблагоприятни последици за жалбоподателя. Освен това в съдебното заседание ECDC подчертава, че в първото си искане за съдействие жалбоподателят не поискал от директорката да образува дисциплинарно производство срещу началника на отдела.

72 От своя страна жалбоподателят изтъква, че противно на поддържаното от ECDC в решението за отхвърляне на жалбата по административен ред и в настоящото производство по обжалване, първото обжалвано решение е акт с неблагоприятни последици за него. В това отношение той подчертава, че въпреки мерките, приети от директорката в хода на административното разследване, описани в точка 69 по-горе, първото обжалвано решение не го удовлетворило изцяло. От една страна, директорката не признала ясно и недвусмислено, че началникът на отдела е виновен за психическия тормоз, на който жалбоподателят бил жертва. Употребата на израза „елементи на тормоз“ в това решение потвърждавала неговата двусмисленост и омаловажавала отражението на поведението на началника на отдела спрямо него. От друга страна, макар разследващият служител да признал основателността на жалбата му, никаква „подходяща мярка“ не била приета от директорката поради доброволната оставка на началника на отдела. По-специално не било образувано никакво дисциплинарно производство.

73 Съгласно член 91, параграф 1, първо изречение от Правилника Съдът на Европейския съюз е компетентен да се произнесе по всеки възникнал спор между Европейския съюз и лице, за което се прилага Правилникът, относно законосъобразността на акт, който засяга интересите на това лице по смисъла на член 90, параграф 2 от посочения правилник.

74 Съгласно постоянната съдебна практика увреждащи по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника са само актовете или мерките, произвеждащи задължително правно действие, което може да засегне интересите на длъжностно лице или служител, като измени съществено правното му положение. Такива актове трябва да произтичат — по отношение на служител, спрямо когото се прилагат УРДС — от органа, оправомощен да сключва договори, и да имат характера на решения (вж. решение от 18 май 2015 г., Gyarmathy/OEDT, F-79/13, EU:F:2015:49, т. 44 и цитираната съдебна практика). Понятието за увреждащ акт обхваща едновременно решенията и отказите от постановяване на предвиден изрично или имплицитно в Правилника акт, за да се гарантират правата на длъжностните лица (вж. определение от 25 октомври 1996 г., Lopes/Съд, T-26/96, EU:T:1996:157, т. 31 и цитираната съдебна практика).

75 Освен това, за да може длъжностно лице или бивше длъжностно лице в производство по обжалване по членове 90 и 91 от Правилника да има право да иска отмяната на акт с неблагоприятни за него последици по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, към момента на подаване на жалбата то трябва да има възникнал и все още съществуващ достатъчно съществен интерес от отмяната на този акт, като такъв интерес съществува, когато искането за отмяна може чрез резултата си да му донесе полза (вж. решение от 9 декември 2010 г., Комисия/Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, т. 43 и цитираната съдебна практика).

76 В случая първото обжалвано решение е прието от директорката в качеството ѝ на ООСД в отговор на първото искане за съдействие на жалбоподателя, за да му съобщи заключението от разследването, започнато на 28 септември 2017 г., и изхода от свързаната с него процедура при спазване на задълженията, наложени с член 90, параграф 1 и член 24 от Правилника. По-специално въз основа на доклада от разследването и на предоставените ѝ данни директорката е квалифицирала критикуваното поведение от гледна точка на член 12а, параграф 3 от Правилника и е информирала жалбоподателя за предприетите мерки по посоченото искане за съдействие. Така това решение произвежда правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя. Следователно първото обжалвано решение има характер на решение и представлява увреждащ акт по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 74 по-горе.

77 Що се отнася до правния интерес на жалбоподателя да обжалва първото обжалвано решение, следва да се припомни, че съгласно цитираната в точка 64 по-горе съдебна практика в отговор на първото искане за съдействие директорката е била длъжна, от една страна, да вземе подходящите мерки, за да установи фактите в основата на това искане, и от друга страна, да предприеме необходимите мерки в зависимост от резултатите от разследването.

78 Постановено е, че присъщо на изискванията за ефективен съдебен контрол е търсещото съдействие лице да може да оспори в рамките на своята жалба срещу решението по искането му дали приетите в отговор на това искане мерки са подходящи, включително когато то упреква автора на тези мерки, че не е започнал дисциплинарното производство срещу трето лице, признато за виновно за психически тормоз, доколкото в това отношение той изтъква твърдения за нарушения, които го засягат лично (вж. в този смисъл решение от 13 юли 2018 г., SQ/ЕИБ, T-377/17, EU:T:2018:478, т. 124).

79 Както следва от точки 85—116 по-долу, в рамките на третото основание, изтъкнато срещу първото обжалвано решение, страните спорят по въпроса дали директорката е изпълнила задължението си за съдействие. За разлика от жалбоподателя ECDC счита, че директорката е уважила изцяло първото искане за съдействие. ECDC изтъква същите доводи, за да оспори допустимостта на настоящото искане за отмяна, с мотива че първото обжалвано решение не е акт с неблагоприятни за жалбоподателя последици.

80 ECDC обаче не може да поставя правният интерес на жалбоподателя да обжалва първото обжалвано решение в зависимост от основателността на твърденията за нарушения, които той изтъква в подкрепа на искането си за отмяна (вж. в този смисъл решение от 4 юли 2017 г., European Dynamics Luxembourg и др./Агенция за железопътен транспорт на Европейския съюз, T-392/15, EU:T:2017:462, т. 41 и цитираната съдебна практика). В това отношение следва да се припомни, че правният интерес на жалбоподателя от отмяната на акт предполага, че тази отмяна може да му донесе полза, а не че е безспорно, че тя ще му донесе такава полза (решение от 23 октомври 2012 г., Strack/Комисия, F-44/05 RENV, EU:F:2012:144, т. 101).

81 В случая, ако Общият съд приеме, че искането за отмяна на първото обжалвано решение е основателно, това би означавало да се приеме впоследствие от директорката ново решение в отговор на първото искане за съдействие на жалбоподателя, което да установи по-ясно фактите и евентуално да доведе до образуване на дисциплинарно производство срещу

началника на отдела. В този смисъл настоящата жалба може да му донесе полза. Следователно жалбоподателят има правен интерес да обжалва първото обжалвано решение.

82 Противно на изтъкнатото от ECDC в съдебното заседание, фактът, че в първото искане за съдействие жалбоподателят не е поискал официално от директорката да образува дисциплинарно производство срещу началника на отдела, не може да постави под съмнение правния му интерес. Всъщност, както бе припомнено в точка 64 по-горе, за да бъде задължен сезираният с искане за съдействие орган да установи спорните факти и да изведе подходящите последици от тях, включително образуването на дисциплинарно производство срещу обвиненото лице, достатъчно е длъжностното лице или служителят, който иска закрила от своята институция, да представи в искането си за съдействие prima facie доказателства за наличието на посегателствата, на които твърди, че е подложен.

83 От гореизложените съображения следва, че повдигнатото от ECDC възражение за недопустимост трябва да се отхвърли.

в) По същество

84 Общият съд счита за уместно, преди първото и второто основание, да разгледа най-напред третото основание.

1) По третото основание, с което по същество се твърди нарушение на членове 24 и 86 от Правилника

85 Третото основание е представено в жалбата под заглавието „Явна грешка в преценката и явна фактическа грешка — Нарушение на член 86 от Правилника“. Както посочва жалбоподателят в хода на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, с това основание по същество се твърди нарушение на членове 24 и 86 от Правилника. Всъщност, макар жалбоподателят формално да се позовава в писмените си изявления само на член 86 от Правилника, нарушението на член 24 от Правилника се извежда от доводите, изтъкнати в подкрепа на това основание, съгласно които даденият от ECDC отговор на първото му искане за съдействие по същество не е задоволителен по две причини.

86 От една страна, в нарушение на член 24 от Правилника директорката не квалифицирала „надлежно“ укоримото поведение на психически тормоз, нито информирала жалбоподателя за условията, при които началникът на отдела е подал оставката си и е направил предизвестието си.

87 От друга страна, приемането на оставката на началника на отдела, без да се започне дисциплинарно производство, не било в съответствие с членове 24 и 86 от Правилника.

88 Следва да се отбележи, че от писмените изявления на жалбоподателя ECDC е могъл да стигне до извода, че той е основал третото основание, изтъкнато в подкрепа на искането за отмяна на първото обжалвано решение, имплицитно, но недвусмислено, по-конкретно на разпоредбите на член 24 от Правилника. Всъщност от писмените изявления на ECDC следва, че целта на доводите, развити в негова защита, е да се отхвърли твърдението за нарушение, изведено от липсата на достатъчно характеризиране като психически тормоз на фактите, които са в основата на първото искане за съдействие, в нарушение на посочения

член 24, а не само да се оспори искане на жалбоподателя на основание член 86 от Правилника, насочено към образуване на дисциплинарно производство. От това следва, че повдигнато от ECDC в хода на съдебното заседание възражение за недопустимост на третото основание, сочещо, че това основание било изведено със закъснение от член 24 от Правилника, следва да се отхвърли.

i) По нарушението на член 24 от Правилника поради липсата на „надлежна“ квалификация на фактите като психически тормоз и поради липсата на описание на мерките, приети по отношение на началника на отдела

89 Жалбоподателят отбелязва, че първото обжалвано решение се основава на доклада от разследването, чието съдържание не му било оповестено, за да се направи извод за наличието на „елементи“ за психически тормоз. Така ECDC не потвърдил изрично, че поведението на началника на отдела представлява психически тормоз по смисъла на член 12а, параграф 3 от Правилника. В светлината на доклада от разследването и свидетелските показания на жалбоподателя и на други членове на персонала на ECDC обаче посоченото поведение трябвало да се квалифицира „надлежно“ като тормоз. В отговор на първото искане за съдействие ECDC е трябвало да заеме ясна позиция относно наличието или липсата на психически тормоз.

90 Освен това взетите от ECDC мерки спрямо началника на отдела не представлявали достатъчен отговор на първото искане за съдействие на жалбоподателя. В това отношение последният изтъква, че към момента на подаване на жалбата никой не знаел със сигурност какъв бил професионалният статут на началника на отдела в ECDC, нито каква длъжност заемал, нито по-конкретно при какви условия той е подал оставка. При тези обстоятелства той бил в състояние да клевети жалбоподателя по време на срока на предизвестието, както последният посочва във второто си искане за съдействие.

91 ECDC възразява, че първото обжалвано решение не омаловажава поведението на началника на отдела. ECDC никога не е приемало, че твърдените факти не съставляват „пълен“ тормоз по смисъла на член 12а от Правилника. Освен това не била допусната никаква безнаказаност, тъй като ECDC уважило изцяло първото искане за съдействие на жалбоподателя.

92 В отговор на въпрос, поставен от Общия съд в съдебното заседание, ECDC обяснява, че лицата, които участвали в преписките, които началникът на отдела контролирал, били уведомени за оставката му и за това, че той ще напусне ECDC след изтичането на срока на предизвестието. Писмо било изпратено и до управителния комитет на ECDC, състоящ се от представители на всички държави членки, в което била изложена констатацията за психически тормоз и обстоятелствата, при които началникът на отдела напуска службата. Следователно членовете на този комитет били уведомени за конкретните обстоятелства, при които началникът на отдела е бил принуден да напусне длъжността си.

93 В това отношение следва да се припомни, че целта на административното разследване е да се установят фактите и след запознаване с тях да се вземат подходящи мерки по отношение както на конкретния случай, по който се провежда разследването, така и в по-общ план — за предотвратяване на подобни случаи в бъдеще, съгласно принципа на добра администрация (вж. решение от 13 юли 2018 г., Curto/Парламент, T-275/17, EU:T:2018:479, т. 59 и цитираната съдебна практика).

94 Когато в отговор на искане за съдействие във връзка с твърдени деяния за тормоз ОН или ООСД счита, че са налице първоначални доказателства, което е достатъчно, за да породи необходимостта от започване на административно разследване, задължително трябва това разследване да бъде проведено докрай, за да може администрацията въз основа на изводите в доклада от разследването да вземе окончателна позиция по този въпрос, позволяваща ѝ или да приключи разглеждането на искането за съдействие, без да взема по-нататъшни мерки, или, когато твърдените факти са се оказали верни и попадат в приложното поле на член 12а от Правилника, да започне дисциплинарно производство с цел евентуално да наложи дисциплинарни санкции срещу твърдения извършител на психическия тормоз (вж. в този смисъл решение от 24 април 2017 г., HF/Парламент, T-570/16, EU:T:2017:283, т. 56 и 57 и цитираната съдебна практика).

95 Установяването на фактите от институцията след приключване на разследването е от съществено значение за лицето, което се счита за жертва на тормоз. Тормозът, ако бъде доказан, накърнява личността, достойнството и физическата или психическата цялост на жертвата. Както бе припомнено в точка 66, признаването в резултат на административното разследване на наличието на психически тормоз само по себе си може да има благотворно въздействие в терапевтичния процес на възстановяване на пострадалото лице. Освен това то може да бъде използвано от него за целите на евентуален национален съдебен иск. От това следва, че административното разследване трябва да накара ОН или ООСД да вземе окончателно становище относно наличието или липсата на тормоз по смисъла на член 12а от Правилника.

96 В случая директорката е уведомила жалбоподателя за заключението на разследващия служител, че жалбата му по административен ред може да бъде уважена, без обаче да му предостави доклада от разследването, въпреки многократните му искания. Освен това, противно на изтъкнатото от ECDC, твърденията на директорката, съдържащи се в първото обжалвано решение, остават твърде общи и двусмислени. Всъщност, след като припомня заключението на разследващия служител, тя констатира наличието на „елементи на тормоз“ въз основа на доклада от разследването, като същевременно уточнява, че „[посоченият] доклад съдържа някои фактически грешки“. Тя добавя, че „начинът, по който [началникът на отдела] е третирал [някои] трудности, и методът му на управление са причинили ненужен стрес и тревога у персонала“, „[к]ато се има предвид фактът, че [той] в ролята си […] е трябвало да действа по някои въпроси“. В отговор на жалбата по административен ред директорката признава „сериозността“ на поведението на началника на отдела, без обаче да направи повече уточнения.

97 Описанието на фактите, формулирано по този начин вследствие на разследване, проведено в отговор на искане за съдействие, отправено на основание член 24 от Правилника, не отговаря на наложените с тази разпоредба задължения, припомнени в точки 64—66 и 94 по-горе. Всъщност в отговора си на първото искане за съдействие директорката не е доказала надлежно фактите и не е заела окончателна и недвусмислена позиция по въпроса дали е налице психически тормоз. По-специално признаването на наличието на „елементи“ за тормоз, придружено от съображения, които, изглежда, поставят под въпрос анализа на доклада от разследването, че първото искане за съдействие може да бъде уважено, не е достатъчно ясно.

98 Освен това ECDC не е уведомил по конкретен начин жалбоподателя за предприетите действия по доклада от разследването, по-специално що се отнася до „подходящите мерки“, които са били предвидени преди оставката на началника на отдела, и условията за

приемането на последната, въпреки че тази информация е трябвало да му бъде предоставена, доколкото тя се вписва в разглеждането на искането за съдействие (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 3 октомври 2019 г., DQ и др./Парламент, T-730/18, EU:T:2019:725, т. 108).

99 Всъщност едва след отговора на ECDC на процесуално-организационно действие, предприето от Общия съд, жалбоподателят е уведомен, че планираната мярка е прекратяването на договора на началника на отдела на основание член 47, буква в), подточка i) от УРДС. Несъобщаването на тази информация и единствено споменаването на доброволната оставка на началника на отдела са накарали жалбоподателя и целия персонал на ECDC да вярват, че той се е ползвал от известна безнаказаност.

100 Съгласно припомнената в точка 64 по-горе съдебна практика обаче задължението за оказване на съдействие предполага намесване с цялата необходима енергичност при наличие на инцидент, несъвместим с реда и спокойствието на службата. Всъщност целта на задължението за оказване на съдействие, предвидено в член 24 от Правилника, е да осигури на активно заетите длъжностни лица и служители сигурност за настоящето и бъдещето с цел в общия интерес на службата те да могат да изпълняват най-добре задълженията си (решение от 13 юли 2018 г., Curto/Парламент, T-275/17, EU:T:2018:479, т. 57). В това отношение следва да се отбележи, че административното разследване, започнато по искане за съдействие поради тормоз, позволява в крайна сметка да се възстановят условия на труд, които са в съответствие с интереса на службата (вж. в този смисъл решение от 3 октомври 2019 г., DQ и др./Парламент, T-730/18, EU:T:2019:725, т. 84). То отговаря и на цел от общ интерес, а именно да се установят евентуални практики на тормоз, накърняващи човешкото достойнство (вж. в този смисъл решение от 4 април 2019 г., OZ/ЕИБ, C-558/17 P, EU:C:2019:289, т. 66).

101 В случая, въпреки че това задължение произтича от член 24 от Правилника, ECDC не е уведомил жалбоподателя, в първото обжалвано решение, за условията, при които е била приета оставката на началника на отдела. По-конкретно, директорката не е обяснила, че след прочита на доклада от разследването е планирала да развали договора му и че е приела оставката му в интерес на службата, като е определила заедно с него специални условия за изпълнението на предизвестието му, с които се целяло възстановяване на спокойствието в службата. От уточненията, направени от ECDC в хода на съдебното заседание, е видно, че тази информация е била съобщена на членовете на управителния комитет, но не и на жалбоподателя, нито на другите работещи с началника на отдела лица, въпреки че прозрачността по този въпрос е можела да успокои жалбоподателя след първото му искане за съдействие, да възстанови спокойствието в условията на труд и по този начин да допринесе за доброто функциониране на службата.

102 От това следва, че оплакванията на жалбоподателя, отнасящи се по същество до нарушение на член 24 от Правилника, при липсата на достатъчна квалификация на фактите и на описание на мерките, приети по отношение на началника на отдела, трябва да бъдат уважени.

ii) По нарушението на членове 24 и 86 от Правилника, поради това че е приета оставката на началника на отдела и че не е образувано дисциплинарно производство

103 Жалбоподателят изтъква, че оставката на началника на отдела не е основателна причина да не се предприемат други мерки с оглед на резултата от разследването, и по-специално да не се образува дисциплинарно производство на основание член 86 от Правилника при спазване на вътрешните правила за изпълнение на ECDC. Решението за доброволно напускане на службата обаче било много различно от прекратяването на трудовия договор поради дисциплинарно нарушение, евентуално без предизвестие и с намаляване на пенсионните права. В първото обжалвано решение директорката признава, че предвижда „подходящи мерки“, което потвърждавало, че положението заслужава подходящи санкции без свобода на преценка в това отношение. В съдебното заседание жалбоподателят добавя, че спокойствието на службата не било гарантирано от предприетите мерки, което било видно от искането за съдействие, подадено от началника на отдела на 29 май 2018 г., в което той твърдял, че жалбоподателят го е дискредитирал.

104 ECDC възразява, че целта на съдействието е не да наложи санкции, а да установи фактите и да предотврати други трудности, както и че в случая тази цел е била постигната. Освен това от прочита на член 3, параграф 1, буква б) от приложение IX към Правилника следвало, че не съществувало никакво правно задължение за ECDC да образува дисциплинарно производство, тъй като началникът на отдела междувременно подал оставка.

105 Следва да се констатира, подобно на ECDC, че нито член 86 от Правилника, нито член 3 от приложение IX към Правилника налагат образуването на дисциплинарно производство в случай на установяване на неизпълнение на задължения от длъжностно лице или служител.

106 Освен това вътрешното правило за изпълнение на ECDC № 33 относно предотвратяването на сексуалния и психическия тормоз и вътрешното правило за изпълнение на ECDC № 29 относно провеждане на административни разследвания и дисциплинарни производства също не налагат образуването на дисциплинарно производство. Несъмнено, както твърди жалбоподателят, точка 3 от вътрешното правило за изпълнение на ECDC № 33 припомня общия принцип, съгласно който „[в]сички действия, доказани като психически или сексуален тормоз, се считат от [ECDC] за недопустими и ще бъдат санкционирани“. При все това в точка 7.3 от същото вътрешно правило за изпълнение, която урежда конкретно официалната процедура, приложима в случай на твърдени факти на тормоз, се уточнява, че „[а]ко в доклада [от разследването] се предлага образуване на дисциплинарно производство, [ОН] може, след изслушване на [засегнатото лице или лица], да образува дисциплинарно производство и да наложи санкциите, които ще произтекат от него, в зависимост от доказването на извършеното нарушение“.

107 Съгласно съдебната практика, що се отнася до мерките, които следва да се вземат в положение, попадащо в приложното поле на член 24 от Правилника, администрацията разполага с широко право на преценка — под контрола на съда на Съюза — при избора на мерките и средствата за прилагане на тази разпоредба (вж. решение от 13 юли 2018 г., SQ/ЕИБ, T-377/17, EU:T:2018:478, т. 135).

108 В случай на нарушение, което може да обоснове уволнението на срочно нает служител, предвид широкото право на преценка нищо не задължава ООСД да образува дисциплинарно производство срещу този служител, вместо да прибегне до възможността за едностранно прекратяване на договора, предвидена в член 47, буква в) от УРДС. Само

ако ООСД възнамерява да уволни без предизвестие срочно нает служител в тежки случаи на неизпълнение на служебните му задължения, следва да се започне, както е предвидено в член 49, параграф 1 от УРДС, дисциплинарното производство по приложение IX към Правилника, приложимо по аналогия към срочно наетите служители (вж. в този смисъл решение от 23 октомври 2013 г., Gomes Moreira/ECDC, F-80/11, EU:F:2013:159, т. 49 и цитираната съдебна практика).

109 Видно от първото обжалвано решение, през април 2018 г., след завръщането му от отпуск по болест, директорката изпраща окончателния вариант на доклада от разследването на началника на отдела и го приканва да представи становището си по този доклад. ECDC уточнява в рамките на производството пред Общия съд, че в съответствие с правото на началника на отдела да бъде изслушан, на събрание на 15 май 2018 г. директорката го уведомява, че възнамерява да прекрати договора му на основание член 47, буква в), подточка i) от УРДС. След това събрание началникът на отдела незабавно подава оставка. Както е видно от решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, на 16 май 2018 г. тази оставка е приета от директорката в интерес на службата.

110 Писмото от 16 май 2018 г., съдържащо приемането на оставката на началника на отдела, което ECDC представя по искане на Общия съд, потвърждава обстоятелствата, при които тази оставка е приета. От това писмо е видно, че при прочита на „сериозните представени твърдения“ ECDC е преценил, че вече не може да сътрудничи с началника на отдела. При тези условия намерението на директорката, за което той е бил уведомен предишния ден, е било да прекрати договора му на основание член 47, буква в), подточка i) от УРДС. По същество обаче директорката констатира, че началникът на отдела е подал оставката си веднага след събранието от 15 май 2018 г., което на практика означавало, че поради тази оставка последният му работен ден ще бъде, при спазване на срока за предизвестие, преди датата на ефективното напускане, която е щяла да бъде определена в случай на разваляне на трудовия му договор. Следователно оставката на началника на отдела е била приета в интерес на службата. В писмото се посочват и условията, при които началникът на отдела да изпълнява работата си по време на предизвестието, за които той дал съгласието си, а именно че ще работи дистанционно по задачи, възложени от директорката. Накрая, последната напомня на началника на отдела, че през срока на предизвестието той трябва да изпълни задълженията, предвидени в член 11 от Правилника.

111 От изложеното по-горе следва, че доброволната оставка на началника на отдела е последица от действията, предприети от ECDC вследствие на административното разследване, започнато в отговор на първото искане за съдействие. Това се потвърждава от оставката на началника на отдела от 15 май 2018 г., който не обосновава решението си с лични причини, а се позовава на „интереса на службата“. Следва също да се отбележи, че той е напуснал длъжността си със степен AD 12 месец и половина преди достигането на пенсионна възраст и няколко години преди достигане на законоустановената пенсионна възраст през май 2021 г., поради което оставката му е довела до намаляване на пенсионните му права. Освен това, тъй като по време на срока на предизвестието той е работил пряко с директорката вследствие на взетото от нея решение в този смисъл, началникът на отдела е загубил надбавката за управление, която е получавал в качеството си на началник на отдел. Вследствие на това тази оставка е довела до някои неблагоприятни икономически последици за него. Накрая, особените условия, при които той е полагал труд през този период, са позволили да се избегнат служебните контакти на жалбоподателя с него.

112 Наистина, директорката е можела да реши да прекрати договора на началника на отдела, вместо да приеме оставката му. Тази възможност обаче е щяла да забави датата на действителното прекратяване на дейността на началника на отдела, доколкото в този случай би било необходимо надлежно мотивирано решение (вж. в този смисъл решение от 11 септември 2013 г., L/Парламент, T-317/10 P, EU:T:2013:413, т. 60 и цитираната съдебна практика). Освен това подобно решение за прекратяване е можело да бъде оспорено от началника на отдела.

113 Директорката е можела също да образува дисциплинарно производство срещу началника на отдела. Както обаче подчертава ECDC, подобно производство отнема известно време. Освен това посочените от жалбоподателя деяния не биха довели непременно до дисциплинарното уволнение на началника на отдела, което е най-тежкото наказание. Нещо повече, жалбоподателят не отчита факта, че оставката е била придружена от мерки, с които се цели да се избегне йерархична връзка на началника на отдела с него и да се гарантира спокойствието на службата по време на срока на предизвестието. Всъщност началникът на отдела се съгласил да работи дистанционно през този период, изпълнявайки задачи, които са му били възложени пряко от директорката. Освен това фактът, че самият началник на отдел е подал искане за съдействие две седмици след приемането на първото обжалвано решение, не доказва, противно на твърденията на жалбоподателя, че е било необходимо образуването на дисциплинарно производство вместо приемането от страна на директорката на оставката му. Всъщност началникът на отдела е можел да подаде това искане и в случай че тази процедура е била започната.

114 С оглед на всички изложени по-горе съображения наличието на явна грешка в преценката от страна на директорката не е доказано, що се отнася до факта, че тя е приела оставката на началника на отдела, вместо да прекрати договора му, или да образува дисциплинарно производство срещу него. Следователно в това отношение първото обжалвано решение не нарушава членове 24 и 86 от Правилника.

115 За сметка на това, както е посочено в точки 97 и 98 по-горе, първото обжалвано решение нарушава член 24 от Правилника, тъй като ECDC не е успял да докаже в достатъчна степен фактите вследствие на доклада от разследването, да вземе на тази основа окончателна и недвусмислена позиция относно наличието или липсата на психически тормоз по смисъла на член 12а, параграф 3 от Правилника и да уведоми жалбоподателя за предприетото по първото му искане за съдействие, и по-специално да го уведоми за първоначалната воля на неговата директорка да прекрати договора на началника на отдела, преди той да подаде оставка, и условията, при които тази оставка е била приета, включително условията за изпълнение на предизвестието.

116 С оглед на гореизложеното третото основание следва да се уважи частично в подкрепа на искането за отмяна на първото обжалвано решение, допълнено с решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, поради нарушението на член 24 от Правилника, що се отнася до аспектите, посочени в точки 102 и 115 по-горе.

2) По първото основание, с което се твърди нарушение правото на изслушване

117 Жалбоподателят изтъква, че е бил изслушан от разследващия служител, но не и от директорката преди приемането на първото обжалвано решение, в нарушение на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права според тълкуването му в съдебната практика. Жалбоподателят посочва, че не е могъл да изрази становището си нито по

съдържащите се констатации в доклада от разследването, до който той не е имал достъп преди приемането на обжалваното решение, нито по другите обстоятелства, взети предвид от директорката. Жалбоподателят уточнява, че първото обжалвано решение поражда неблагоприятни последици за него и че преди приемането му той не е бил уведомен за съдържанието му, нито за естеството на интереса на службата, обосноваващ приемането от ECDC на оставката на началника на отдела, вместо да образува дисциплинарно производство.

118 ECDC възразява, че засегнатото от разследването лице и жалбоподателят не се ползват от едни и същи права при провеждането на разследването, което обосновавало факта, че той не е имал достъп до доклада от разследването. Въпреки това на 12 септември 2018 г. му била предоставена възможност за частично запознаване с доклада от разследването при зачитане на личния живот и неприкосновеността на посочените в този доклад лица, както това се потвърждавало от омбудсмана в решението му от 6 юни 2019 г. Освен това жалбоподателят бил изслушан от разследващия служител на два пъти. Нещо повече, ECDC счита, че предвиденото в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права право на изслушване е гарантирано, когато индивидуалната мярка засяга неблагоприятно лицето, а настоящият случай не е такъв. ECDC добавя, че във всеки случай, ако жалбоподателят беше изслушан, резултатът щеше да бъде сходен, доколкото ECDC е уважило първото му искане за съдействие.

119 В отговор на последния довод жалбоподателят повтаря в писмената си реплика твърдението си, че първото обжалвано решение не е уважило първото му искане за съдействие.

120 Следва да се припомни, че лице, което е подало искане за съдействие на основание членове 12а и 24 от Правилника, поради това че е претърпяло морален тормоз, може да се позовава на правото да бъде изслушано относно засягащите го факти по силата на принципа на добра администрация (вж. решение от 4 юни 2020 г., SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, т. 66 и цитираната съдебна практика).

121 Действително, член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права гласи, че правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушано, преди спрямо него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него.

122 Правото на изслушване гарантира на всяко лице възможността да изрази надлежно и ефективно становището си в хода на административното производство и преди приемането на всяко решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му (вж. решение от 4 юни 2020 г., SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, т. 68 и цитираната съдебна практика).

123 Правото на изслушване преследва двойна цел. От една страна, то служи за разглеждането на преписката и за възможно най-точното и конкретно установяване на фактите и от друга страна, позволява да се гарантира ефективна защита на заинтересованото лице. Правото на изслушване цели в частност да гарантира, че всяко решение с неблагоприятни последици се взема при пълно познаване на фактите и има по-конкретно за цел да позволи на компетентния орган да поправи грешка или на засегнатото лице да изтъкне свързани с

личното му положение обстоятелства, които налагат решението да бъде прието, да не бъде прието или да има едно или друго съдържание (вж. решение от 4 юни 2020 г., SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, т. 69 и цитираната съдебна практика).

124 Ролята на лицето, което е подало искането за съдействие и което твърди, че са налице деяния, свързани с тормоз, се състои основно в това да съдейства за правилното провеждане на административното разследване с цел да се установят фактите (вж. решение от 13 декември 2018 г., CH/Парламент, T-83/18, EU:T:2018:935, т. 71 и цитираната съдебна практика).

125 От друга страна, когато в отговор на искане за съдействие администрацията реши, че изтъкнатите в подкрепа на това искане данни не са основателни и съответно че посоченото поведение не съставлява психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника, такова решение уврежда лицето, подало искането за съдействие, по смисъла на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права (вж. решение от 13 декември 2018 г., CH/Парламент, T-83/18, EU:T:2018:935, т. 78 и цитираната съдебна практика).

126 Когато ООСД реши, в случай на отхвърляне на искане за съдействие, да ползва становището на разследващ служител, на когото е поверил задачата да проведе административно разследване, и когато в решението по искането за съдействие взема предвид така приетото становище на този разследващ служител, посоченото становище, което може да бъде изготвено в неповерителен вариант при зачитане на анонимността на свидетелите, трябва — с оглед на правото на лицето, подало искането за съдействие, да бъде изслушано — по принцип да бъде доведено до знанието на последното, дори и вътрешните правила да не предвиждат такова изпращане (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 декември 2018 г., CH/Парламент, T-83/18, EU:T:2018:935, т. 85).

127 Накрая следва да се припомни, че за да може нарушаването на правото на изслушване да доведе до отмяна на решение, е необходимо още да се изследва дали без допускането на това нарушение изходът от производството би бил различен. Преценката на този въпрос трябва да се извърши в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай фактически и правни обстоятелства (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2020 г., Комисия/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, т. 105 и 107 и цитираната съдебна практика).

128 В случая с първото обжалвано решение не се слага край на административното производство, образувано по инициатива на директорката на 28 септември 2017 г., поради липсата на психически тормоз по смисъла на член 12а, параграф 3 от Правилника спрямо жалбоподателя. Всъщност директорката признава наличието на „елементи“ на тормоз от страна на началника на отдела. Следователно първото обжалвано решение не е решение за отхвърляне на искане за съдействие, подобно на разгледаните в съдебната практика, цитирана в точки 125 и 126 по-горе.

129 Това решение при все това представлява в същата степен увреждащ жалбоподателя акт, който го засяга неблагоприятно по смисъла на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права.

130 Всъщност с първото обжалвано решение не се приемат напълно изводите на доклада от разследването относно първото искане на жалбоподателя за съдействие. От една страна, директорката констатира наличието на „някои фактически грешки“ в посочения доклад. От друга страна, въпреки че разследващият служител е направил извод за основателността

на искането за съдействие на жалбоподателя, директорката заключава само, че са налице „елементи“ на тормоз. В съдебното заседание ECDC уточнява, че добавянето на термина „елементи“ се обяснява с наличието на тези фактически грешки, които несъмнено не са от голямо значение, но също трябва да бъдат взети предвид. Както обаче бе посочено в точки 96 и 97 по-горе, квалификацията по този начин на посочените деяния не отговаря на наложените с член 24 от Правилника задължения.

131 Директорката е нарушила правото на жалбоподателя да бъде изслушан, тъй като преди приемането на първото обжалвано решение той не е бил в състояние да изрази становище по „фактическите грешки“, които съдържал докладът от разследването, и по всяко друго обстоятелство, накарало директорката да не възприеме напълно изводите в посочения доклад.

132 При липсата на тази нередност обаче производството е можело да доведе до различен резултат. По-специално жалбоподателят е можел да убеди директорката, че е възможна друга преценка на фактите, така че тя е можела да признае напълно качеството му на пострадал, подобно на разследващия служител.

133 За сметка на това, противно на твърденията на жалбоподателя, директорката не е била длъжна да изслуша неговото становище по причините, свързани с интереса на службата, които са я накарали да приеме оставката на началника на отдела, вместо да прекрати договора му или да започне дисциплинарно производство. Всъщност решенията, приети по отношение на началника на отдела, не са били взети срещу жалбоподателя по смисъла на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права.

134 От всичко изложено по-горе следва, че първото основание, с което се твърди нарушение на правото на изслушване, трябва да бъде частично уважено.

3) По второто основание, с което се твърди нарушение на задължението за мотивиране

135 Жалбоподателят твърди, че несъобщаването на доклада от разследването в пълния му или в неповерителния му вариант представлява нарушение на задължението за мотивиране на първото обжалвано решение, доколкото това решение се основава на този доклад. Жалбоподателят заявява, че не познава лицата, които разследващият служител е разпитал, и не знае кои са фактическите грешки в доклада от разследването, посочени в първото обжалвано решение. Съдържащата се в това решение констатация, че „[м]етода […] на управление [на началника на отдела], са причинили ненужен стрес и тревога у персонала“, не изпълнявала задължението за мотивиране. Посоченото решение не позволявало да се разберат и причините, накарали ECDC да приеме оставката на началника на отдела със запазване на всички негови финансови права през и след десетмесечния срок на предизвестие, вместо да я отхвърли и да образува дисциплинарно производство срещу него.

136 ECDC подчертава, че член 25, втора алинея от Правилника налага единствено мотивиране на решенията, които имат неблагоприятни последици, какъвто не бил настоящият случай, тъй като първото искане за съдействие било уважено. Във всеки случай с обжалваното решение жалбоподателят бил надлежно информиран за причините, поради които ECDC го е приело. Освен това, по-специално с цел да се защити поверителността на свидетелите, докладът от разследването не можел да бъде предоставен в съответния му вид, още повече

че жалбоподателят не бил обект на разследването. Това било потвърдено от омбудсмана в решението му от 6 юни 2019 г. Накрая, жалбоподателят вече бил запознат със списъка на лицата, които са били изслушани.

137 Както следва от точка 76 по-горе, първото обжалвано решение представлява увреждащ акт. При това положение то трябва да бъде надлежно мотивирано в съответствие с член 25, втора алинея от Правилника, който само възпроизвежда общото задължение, установено в член 296 ДФЕС.

138 Със задължението за мотивиране на решение с неблагоприятни последици се цели да се осигурят на заинтересованото лице достатъчно указания за това дали решението е обосновано, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори законосъобразността му, и да се позволи на съда на Съюза да упражни контрола си за законосъобразност на обжалваното решение. Обхватът на задължението за мотивиране трябва се преценява във всеки отделен случай не само с оглед на обжалваното решение, но и в зависимост от свързаните с посоченото решение конкретни обстоятелства (вж. решение от 25 октомври 2007 г., Lo Giudice/Комисия, T-154/05, EU:T:2007:322, т. 160 и 161 и цитираната съдебна практика).

139 Макар съдебната практика да допуска мотивиране чрез позоваване на мотивиран доклад или становище, необходимо е все пак този доклад или становище действително да са били предоставени на заинтересованото лице заедно с акта с неблагоприятни последици (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Tzirani/Комисия, F-46/11, EU:F:2013:115, т. 152 и цитираната съдебна практика).

140 Администрацията може да поправи непълнотата — но не и пълната липса — на мотивите с подходящо мотивиране на стадия на отговора на административна жалба, дори чрез допълнителни уточнения, направени в хода на производството (вж. в този смисъл решение от 2 март 2010 г., Doktor/Съвет, T-248/08 P, EU:T:2010:57, т. 93 и цитираната съдебна практика).

141 При все това в конкретния контекст на разследване, започнато въз основа на искане за съдействие по член 24 от Правилника и целящо да установи дали е налице тормоз, от който даден служител счита, че е пострадал, следва да се държи сметка за задължението на институцията да отговори на длъжностното лице, което подава такова искане, с полагаемата се бързина и грижа при управлението на толкова сериозно положение. Следователно в подобен контекст предвиденото в член 25, втора алинея от Правилника задължение за мотивиране следва да се тълкува стриктно, поради което не отговаря на изискванията на тази разпоредба решение, което в този контекст се ограничава с това да предостави само начални мотиви, принуждавайки по този начин заинтересованото лице да подаде жалба по административен ред, за да получи мотиви на увреждащото го решение, които са съобразени с наложените от тази разпоредба изисквания (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Tzirani/Комисия, F-46/11, EU:F:2013:115, т. 164 и 165 и цитираната съдебна практика).

142 Това разрешение обаче не може да засегне възможността институциите да внасят уточнения относно възприетите от администрацията мотиви с решението, с което се отхвърля административната жалба, нито възможността Общият съд да вземе под

внимание тези уточнения при разглеждането на правни основания, с които се оспорва законосъобразността на решението (вж. решение от 11 юли 2013 г., Tzirani/Комисия, F-46/11, EU:F:2013:115, т. 167 и цитираната съдебна практика).

143 Що се отнася до мотивите на първото обжалвано решение, следва да се отбележи, че в това решение не се разглежда изрично нито едно от положенията, посочени от жалбоподателя в първото му искане за съдействие, а само се препраща към фактическите обстоятелства, описани в доклада от разследването, до който към този момент жалбоподателят не е получил достъп, и до „информацията, с която [директорката] разполага[ла]“, без да ги уточнява. В посоченото решение се посочва и наличието на „фактически грешки“ в доклада от разследването, без да ги описва, и „въпроси“ или „трудности“, по отношение на които началникът на отдела „трябвало да действа“, отново без да ги опише подробно. Накрая, директорката посочва, без да прави уточнения, че предвижда „подходящи мерки“, които не са били предприети поради оставката на началника на отдела. В решението за отхвърляне на жалбата по административен ред директорката не излага никакви допълнителни мотиви по тези аспекти.

144 От това следва, че първото обжалвано решение, допълнено с решението за отхвърляне на подадената по административен ред жалба, не е мотивирано в някои основни аспекти, посочени в точка 143 по-горе, поради което жалбоподателят не е имал възможност да оспори основателността на тези аспекти.

145 При това положение второто основание трябва да се уважи, без уточненията, които ECDC е могъл да внесе пред Общия съд, да могат да поправят тази липса на мотиви.

г) Заключение по искането за отмяна на първото обжалвано решение

146 С оглед на всички изложени по-горе съображения следва да се приеме, че първото обжалвано решение, допълнено с решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, е прието в нарушение на член 24 от Правилника, на правото на жалбоподателя да бъде изслушан и на задължението за мотивиране.

2. По искането за отмяна на второто обжалвано решение

147 С второто обжалвано решение ECDC отхвърля спорното заявление за достъп до доклада от разследването, както и до всички документи, въз основа на които директорката е приела първото обжалвано решение, включително тези, въз основа на които е приела, че докладът от разследването съдържа „някои фактически грешки“ (вж. т. 29 по-горе).

148 В заявлението си от 30 май 2018 г. жалбоподателят посочва, че доколкото първото обжалвано решение го уврежда, той трябва да има достъп до тези документи в съответствие с член 41 от Хартата на основните права, още повече че е трябвало да подаде на 10 април 2018 г. второто искане за съдействие вследствие на действия на началника на отдела, извършени по време на и след изготвянето на доклада от разследването.

149 Във второто обжалвано решение директорката констатира, че интересът на жалбоподателя не може да бъде засегнат от първото обжалвано решение, тъй като първото искане за съдействие не е отхвърлено като неоснователно. Освен това второто искане за съдействие също не може да обоснове достъпа до доклада от разследването, тъй като все още не е

било прието никакво решение по това искане. Директорката сочи също, че на жалбоподателя е била дадена възможност да представи своята гледна точка в хода на разследването. Накрая тя припомня по същество, че съгласно съдебната практика относно обхвата на правото на защита положението на лице, подало молба за съдействие за психически тормоз, не може да се приравни на това на лицето, за което се отнася това искане, и че процесуалните права, които трябва да бъдат признати на последното, се различават от по-ограничените процесуални права, с които разполага в рамките на административното производство търсещото съдействие лице. В това отношение директорката подчертава, че правото на достъп до преписката, основано на Хартата на основните права, дори е било отказано на оплакващите се лица в случаите, в които компетентният орган е стигнал до извода, че не е налице тормоз.

150 В решението за отхвърляне на жалбата по административен ред директорката добавя, че жалбоподателят е могъл да се запознае с неповерителен вариант на доклада от разследването на 12 септември 2018 г. и че е имал достъп до съдържащите се в този доклад негови лични данни в съответствие с член 13 от Регламент № 45/2001. Директорката уточнява, че не му е предоставен пълен достъп до посочения доклад поради защитата на поверителността на разговорите със свидетелите и със самия началник на отдел, чувствителния характер на проблема и необходимостта от запазване на способността на ECDC да провежда разследвания.

151 Жалбоподателят изтъква едно-единствено основание срещу второто обжалвано решение, допълнено с решението за отхвърляне на подадената по административен ред жалба. Това основание е изведено от нарушение на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права. В хода на съдебното заседание жалбоподателят се отказва от второто твърдение за нарушение, което е изтъкнал в жалбата, без да представи доказателства, и с което се твърди нарушение на член 13 от Регламент № 45/2001.

152 В подкрепа на единственото си основание жалбоподателят изтъква, че противно на твърденията във второто обжалвано решение, първото обжалвано решение представлява увреждащ го акт, което допълнително обосновава необходимостта от пълен достъп до доклада от разследването. Освен това изключенията, предвидени в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права и в член 20 от Регламент № 45/2001, вече не били противопоставими, тъй като разследването било прекратено. В допълнение жалбоподателят подчертава, че някои свидетели са съгласни той да има достъп до протокола от техните изслушвания, така че изключението, предвидено в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, също не било противопоставимо. Освен това не било доказано конкретно и действително засягане на защитени интереси. При тези условия твърде ограниченият достъп до доклада от разследването, който жалбоподателят е имал на място на 12 септември 2018 г., според него не е равнозначен на редовен достъп в съответствие с член 41 от Хартата на основните права. Накрая, жалбоподателят уточнява, че не споделя изводите в решението на омбудсмана от 6 юни 2019 г., по-специално по отношение на анализа относно защитата на личните данни. В съдебното заседание жалбоподателят добавя, че свидетелските показания вече са били направени анонимни в изпратения на директорката текст на доклада от разследването.

153 ECDC възразява, че тъй като първото обжалвано решение не е увреждащо, съображенията, които са мотивирали второто обжалвано решение, все още са валидни. Той подчертава, че член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права изисква да се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността. Член 20 от Регламент № 45/2001 и

член 8 от Хартата на основните права обосновавали ограничения, които очертавали процесуалното право на жалбоподателя в това отношение. Освен това фактът, че разследването вече е приключено, не променял интереса нито на свидетелите, нито на началника на отдела. Впрочем последният представил конкретни доказателства, че оповестяването на съдържащите се в доклада от разследването данни можело да засегне неговите права. Освен това ECDC изтъква, че на 12 септември 2018 г. жалбоподателят е имал възможност да се запознае с неповерителен вариант на посочения доклад. Омбудсманът потвърдил, че ECDC е мотивирал правилно и в достатъчна степен отказа да предостави пълен достъп до този доклад. Накрая, що се отнася до анонимизирането на свидетелските показания в доклада от разследването, предоставен на директорката, ECDC подчертава, че то не е достатъчно, тъй като поради размера на ECDC и значението на свидетелските показания било лесно при прочита на доклада да се установи самоличността на свидетелите.

154 В самото начало следва да се подчертае, че решението на омбудсмана от 6 юни 2019 г. се отнася не до второто обжалвано решение, а до второто писмо от 20 юни 2018 г., посочено в точка 32 по-горе. Това писмо е изпратено на жалбоподателя в отговор на предходно заявление за достъп до доклада от разследването, доколкото това заявление се основава на регламенти № 1049/2001 и № 45/2001. Следователно омбудсманът е проверил дали с оглед на тези регламенти ECDC правилно и в достатъчна степен е мотивирал решението си да откаже пълния достъп на обществеността до доклада от разследването, за да защити личния живот и неприкосновеността на засегнатите лица. Следователно омбудсманът не е проверил дали тези интереси са обосновавали предоставянето само на ограничен достъп на жалбоподателя до доклада от разследването в рамките на упражняването от последния на правото му на достъп до преписката, гарантирано от член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права.

155 Правото на добра администрация е прогласено в член 41 от Хартата на основните права, който е от част от предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административното производство (вж. решение от 19 септември 2018 г., Selimovic/Парламент, T-61/17, непубликувано, EU:T:2018:565, т. 67 и цитираната съдебна практика). Член 41, параграф 2, буква б) от посочената харта се отнася до правото на достъп на всяко лице до документите по преписката, които се отнасят до него, като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна. Това право на достъп предполага въпросната институция да даде възможност на засегнатото лице да разгледа всички документи, съдържащи се в преписката по разследването, които могат да бъдат от значение за неговата защита (вж. решение от 19 септември 2018 г., Selimovic/Парламент, T-61/17, непубликувано, EU:T:2018:565, т. 78 и цитираната съдебна практика).

156 Както бе констатирано в точка 129 по-горе, първото обжалвано решение представлява акт с неблагоприятни последици за жалбоподателя, противно на поддържаното от ECDC. Ето защо следва да се провери дали останалите причини, изложени от директорката във второто обжалвано решение, чиито мотиви са допълнени с решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, обосновават отказа на достъп, пълен или частичен, до поисканите документи.

157 В отговор на процесуално-организационно действие на Общия съд ECDC представя неповерителния вариант на доклада от разследването, с който жалбоподателят е могъл да се запознае на място на 12 септември 2018 г.

158 Вследствие на процесуално-организационно действие ECDC представя и поверителния вариант на доклада от разследването, достъпът до който е бил отказан с второто обжалвано решение, както и другите документи, които директорката е взела предвид при приемането на първото обжалвано решение. Тези документи са, първо, първото искане за съдействие на жалбоподателя, второ, формулярът за допълнителна информация, изпратен от жалбоподателя на 14 юли 2017 г., трето, електронно писмо от 17 януари 2018 г., изпратено от началника на отдела до директорката, с което той ѝ съобщава коментарите си по проекта на доклад от разследването, който му е бил изпратен, четвърто, електронно писмо от 27 юли 2018 г., изпратено от разследващия служител до директорката относно съдържащите се в доклада от разследването фактически грешки, както и пето, отговорът на директорката на това електронно писмо, с дата 3 август 2018 г.

159 Що се отнася до доклада от разследването, от прочита на документите, представени от ECDC пред Общия съд, е видно, че този доклад е изготвен при спазване на критериите, предвидени в член 4, параграф 8 от вътрешното правило за изпълнение на ECDC № 29 относно провеждане на административни разследвания и дисциплинарни производства. Съгласно тази разпоредба „[с] доклада се излагат фактите и обстоятелствата, предмет на спора; в него се посочва дали правилата и процедурите, приложими към ситуациите, са били спазени, и се определя индивидуалната отговорност, като се вземат предвид отегчаващите или смекчаващите обстоятелства“. Посочената разпоредба предвижда също, че „[к]опия от всички относими документи и протоколи от събеседванията трябва да бъдат приложени към доклада“. Съгласно тези указания докладът е бил структуриран в седем неномерирани раздела.

160 В отговор на въпрос, поставен от Общия съд в хода на съдебното заседание, ECDC уточнява, че съдържащите се в доклада от разследването лични данни, които са били съобщени на жалбоподателя с второто писмо от 20 юни 2018 г. на основание член 13 от Регламент № 45/2001 (вж. т. 32 по-горе), са само твърденията за нарушения, които самият жалбоподател е формулирал в рамките на първото си искане за съдействие.

161 От представената от ECDC неповерителна версия на доклада от разследването и от направените от последния уточнения следва, че жалбоподателят е имал достъп само до частите от този доклад, които припомнят собствените му твърдения за нарушения и до тези, които съдържат общи съображения относно приложимите правни разпоредби и начина, по който е проведено разследването. За сметка на това съществената част на посочения доклад е била напълно заличена. По-специално жалбоподателят не е имал достъп до трите последни раздела от него, които включват, най-напред, описанието на деянията, посочени в исканията за съдействие на жалбоподателя и на друг член на персонала на ECDC, в светлината и на събраните свидетелски показания, включително изявленията на началника на отдела (пети раздел), на следващо място, индивидуалните заключения на разследващия служител по всяко искане за съдействие (шести раздел) и накрая, общите му заключения относно разследването (седми раздел).

162 В съдебната практика обаче е прието, че предоставянето на копие от изготвените след приключване на административното разследване доклади, евентуално в неповерителен вариант, е необходимо с оглед на принципа на добра администрация, гарантиран от член 41 от Хартата на основните права, и на задължението за оказване на съдействие, които изискват компетентният орган да информира заинтересованите лица за резултата от

искането им за съдействие, още повече когато, както е в настоящия случай, в доклада се признава наличието на психически тормоз (вж. в този смисъл решение от 3 октомври 2019 г., DQ и др./Парламент, T-730/18, EU:T:2019:725, т. 109).

163 Както ECDC подчертава, правото на достъп до преписката обаче не е абсолютно. Член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права гарантира това право при две условия. От една страна, правото на достъп на дадено лице важи само за „документите, които се отнасят до него“. От друга страна, достъпът трябва да бъде осигурен при спазване на „легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна“.

164 Що се отнася до последиците в конкретния случай от първото условие, следва да се констатира, че докладът от разследването се отнася не само до първото искане за съдействие на жалбоподателя, но и до това на друго търсещо съдействие лице. Освен това разследващото лице се позовава и на личното положение на други членове на персонала на ECDC в шести и седми раздел от доклада си във връзка с „утежняващите обстоятелства“.

165 Запитан по този въпрос в хода на съдебното заседание, жалбоподателят не изключва възможността да се ползва от право на достъп до частите от доклада от разследването, които се отнасят до положението на трети лица. Правото на достъп до преписката, на което се позовава на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права, обаче гарантира достъпа само до отнасящите се до него документи.

166 Що се отнася до второто условие, посочено в точка 163 по-горе, във връзка със защитата на легитимните интереси, свързани с поверителността, която също е гарантирана от член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права, в съдебната практика е прието, че в контекста на жалба за психически тормоз, освен при особени обстоятелства, следва да се гарантира поверителността на събраните свидетелски показания, включително в хода на съдебното производство, доколкото перспективата за евентуално премахване на тази поверителност на етапа на съдебното производство може да попречи на провеждането на неутрални и обективни разследвания, които да се ползват от пълното сътрудничество на лицата, призовани да бъдат изслушани като свидетели (вж. решение от 19 септември 2018 г., Selimovic/Парламент, T-61/17, непубликувано, EU:T:2018:565, т. 79 и цитираната съдебна практика).

167 В случая обаче ECDC не само е заличил частите от доклада от разследването относно свидетелските показания, но и е скрил цялото съдържание на анализа на разследващия служител, включително изводите му по първото искане за съдействие на жалбоподателя, което не може да се обоснове със защитата на легитимните интереси, свързани с поверителността на свидетелите и на правилното протичане на разследването.

168 Освен това разследващият служител вече е предприел мерки, гарантиращи анонимността на свидетелите в доклада от разследването. По-специално той винаги давал възможност на лицата, които са се съгласили да бъдат изслушани, да подпишат или не протокола от тяхното събеседване. Що се отнася до лицата, които са избрали да не го подпишат, събраната от тях информация не е била използвана в доклада по начин, който би позволил те да бъдат идентифицирани. Що се отнася до лицата, които са се съгласили да подпишат посочения протокол, имената им, заедно с изявленията им в доклада от разследването, са били заместени с код. Дори в хипотезата, в която, както твърди ECDC, поради размера на последния, тази техника на анонимизиране не се счита за достатъчна за защитата на тяхната самоличност, можело е да се предвиди възможност за оповестяване на техните свидетелски

показания под формата на обобщение или още за закриване на някои част от съдържанието на техните свидетелски показания (вж. в този смисъл решение от 25 юни 2020 г., HF/Парламент, C-570/18 P, EU:C:2020:490, т. 66 и цитираната съдебна практика). Нито една от тези техники обаче не е била предвидена от ECDC.

169 Що се отнася до другите посочени в точка 158 по-горе документи, достъпът до които също е бил отказан с второто обжалвано решение, следва да се отбележи, че първото искане за съдействие и формулярът за допълнителна информация са били съставени от самия жалбоподател. Що се отнася до електронното писмо, изпратено на 17 януари 2018 г. от началника на отдела до директорката, последната е трябвало да изпрати на жалбоподателя неповерителните части от това електронно писмо, отнасящи се до деянията, посочени в първото му искане за съдействие, при спазване на поверителността на свидетелите. Накрая, що се отнася до размяната на електронни писма между директорката и разследващото лице, следва да се констатира, че тя е извършена между 27 юли и 3 август 2018 г., следователно след приемането на първото обжалвано решение, поради което не попада в обхвата на спорното заявление за достъп.

170 От всичко гореизложено следва, че единственото изтъкнато от жалбоподателя основание трябва да се уважи частично по същество.

171 Поради това второто обжалвано решение, допълнено с решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, трябва да се отмени, доколкото с него на жалбоподателя се отказва достъп до засягащите го неповерителни части от доклада от разследването и от електронното писмо на началника на отдела от 17 януари 2018 г. (вж. т. 164 и 169 по-горе).

B. По искането за обезщетение

172 Жалбоподателят иска от Общия съд да осъди ECDC да заплати обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, оценени ex æquo et bono на 40 000 EUR.

173 В подкрепа на искането си жалбоподателят изтъква, че фактът, че ECDC не е признал изцяло неговото положение на пострадал, и това, че не е наложена дисциплинарна санкция на началника на отдела, са му причинили неимуществени вреди.

174 В това отношение жалбоподателят подчертава, че в продължение на непрекъснат период от пет години е бил изложен на много голямо напрежение, което довело до сериозни здравни проблеми, изразяващи се в тревожност, проблеми с кръвното налягане и влошаване на доверието му в себе си. Обстоятелството, че в контекста на първото обжалвано решение ECDC е решил да не наложи дисциплинарна санкция на началника на отдела и че директорката не е взела никакви мерки за защита вследствие на първото му искане за съдействие, подсилило у жалбоподателя усещането, че началникът на отдела можел да действа напълно безнаказано.

175 Вредата била утежнена и от факта, че директорката се опитала с всички средства да не му предостави достъп до данни и ключови документи, на които се е основала, за да се произнесе в първото обжалвано решение по съдбата на първото му искане за съдействие. Прозрачността и яснотата обаче били абсолютно необходими, за да се направи опит за възстановяване на доверието, че работодателят ефективно се бори с нарушенията на предоставените от Правилника права, дори когато тези нарушения могат да се вменят на ръководния персонал.

176 Четирите години, изтекли между началото на действията на началника на отдела спрямо жалбоподателя и подаването на първото искане за съдействие, представлявали разумен срок, като се има предвид необходимият период от време, за да може да се осъзнае положението, състоянието му на изчерпване и изтичането на срока на подновяването на договора му през 2014 г. Жалбоподателят добавя, че при всички случаи вече е уведомил лично и чрез Комитета на персонала администрацията за поведението на началника на отдела. Той спрял да търси помощ в продължение на години, без на практика да бъде изслушан и още по-малко разбран.

177 ECDC изтъква, че след подаването на първото искане за съдействие на жалбоподателя той е изпълнил задължението си за полагане на дължимата грижа и принципа на добра администрация, като е започнал административно разследване след получаване на разрешение от OLAF, като е приел мерки за защита, признал наличието на тормоз и приел оставката на началника на отдела в интерес на службата. Твърде големият стрес и тревожност били изтъкнати от жалбоподателя едва на 2 юли 2018 г. в рамките на жалбата му по административен ред. ECDC поддържа, че ако е знаел по-рано за това, че жалбоподателят се чувствал жертва на тормоз, е щял да вземе подходящите мерки, както е направил още след подаването на първото искане за съдействие. Що се отнася до датата на неговото подаване, ECDC посочва, че не е твърдял, че то било погасено по давност.

178 Що се отнася до реалното настъпване на вредата, ECDC възразява, че не е било представено никакво доказателство, тъй като според него приложеното към жалбата медицинско свидетелство има твърде слаба информационна стойност.

179 Накрая, що се отнася до причинно-следствената връзка между предполагаемото нарушение и неимуществените вреди, тя също не била доказана.

180 В самото начало следва да се уточни обхватът на искането за обезщетение на жалбоподателя.

181 Всъщност, както бе посочено в точка 36 по-горе, на 11 октомври 2018 г. той и други членове на персонала на ECDC подават друго искане за обезщетение на основание член 90, параграф 1 от Правилника. В рамките на това съвместно искане жалбоподателят иска сума в размер на 356 400 EUR за имуществените и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял между 2012 г. и 2018 г. — период, през който ECDC не осигурил подходяща работна среда и се забавил да реагира на поведението на началника на отдела. Това искане е отхвърлено от директорката и впоследствие е предмет на жалба по административен ред и на жалба до Общия съд, регистрирана под номер T-864/19. В хода на съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че направеното в рамките на настоящото дело искане за обезщетение е различно от това, което е предмет на дело T-864/19. Следователно не е необходимо произнасяне по изтъкнатите от жалбоподателя вреди в последното искане.

182 От жалбата е видно, че неимуществените вреди, на които се позовава жалбоподателят по настоящото дело, произтичат от първото и второто обжалвано решение. По-специално жалбоподателят твърди, че първото обжалвано решение е приключило разследването, без да признае напълно статута му на пострадало лице и без да наложи дисциплинарна санкция на началника на отдела поради оставката му. Тази вреда била утежнена от отказа на достъп до доклада от разследването, съдържащ се във второто обжалвано решение.

183 Поради това жалбоподателят иска поправяне на неимуществените вреди, произтичащи от изведените нередности в рамките на третото основание, изтъкнато в подкрепа на искането за отмяна на първото обжалвано решение, и на единственото основание, насочено срещу второто обжалвано решение.

184 Както следва от точки 116 и 170 по-горе, тези основания са частично уважени. Всъщност е установено, от една страна, че ECDC не е успял да установи фактите изцяло вследствие на доклада от разследването и да уведоми жалбоподателя за предприетото по първото му искане за съдействие, в нарушение на член 24 от Правилника. От друга страна, предоставеният на жалбоподателя ограничен достъп до доклада от разследването не е в съответствие с член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права.

185 Съгласно постоянната съдебна практика отмяната на акт, опорочен поради незаконосъобразност, сама по себе си представлява подходящо средство и по принцип е достатъчна за поправяне на неимуществените вреди, които този акт евентуално е причинил. Това обаче не важи, в случай че жалбоподателят докаже, че е претърпял неимуществени вреди, които не произтичат от незаконосъобразността, дала основание за отмяната, и които не могат да бъдат напълно поправени с тази отмяна (вж. решение от 13 юли 2018 г., Curto/Парламент, T-275/17, EU:T:2018:479, т. 114 и цитираната съдебна практика).

186 Такъв е случаят, първо, когато отменението акт съдържа недвусмислено отрицателна оценка за способностите на жалбоподателя, която може да го оскърби, второ, когато допуснатата незаконосъобразност е с особена тежест и трето, когато отмяната е лишена от всякакво полезно действие, тъй като не може сама по себе си тя да представлява подходящо и достатъчно поправяне на причинените от обжалвания акт неимуществени вреди (вж. решение от 23 октомври 2012 г., Strack/Комисия, F-44/05 RENV, EU:F:2012:144, т. 128 и цитираната съдебна практика).

187 Освен това съгласно съдебната практика неимуществените характер на твърдените претърпени вреди не може да размести възложената на ищеца тежест на доказване на наличието и размера на вредата. Всъщност отговорността на Съюза се ангажира само ако ищецът успее да докаже действителното настъпване на претърпяната от него вреда (вж. решение от 29 април 2015 г., CC/Парламент, T-457/13 P, EU:T:2015:240, т. 49 и цитираната съдебна практика).

188 В случая жалбоподателят не е доказал наличието на неимуществена вреда, която да не произтича от незаконосъобразността, дала основание за отмяната на първото и второто обжалвано решение, която не би могла да бъде напълно поправена с тази отмяна. В това отношение в съдебното заседание той само потвърждава, че началникът на отдела се е ползвал от положение на безнаказаност и че тревожността и страданията, на които бил жертва, продължават да са реални, особено след усилията, които е трябвало да положи, за да получи достъп до това, което било от съществено значение за него, тоест доклада от разследването. Жалбоподателят обаче не е изложил причините, поради които тези вреди не биха могли да бъдат поправени с отмяната на първото и второто обжалвано решение.

189 С оглед на гореизложеното искането за обезщетение за неимуществените вреди, за които се твърди, че произтичат от тези решения, трябва да се отхвърли.

IV. По съдебните разноски

190 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник всяка страна понася направените от нея съдебни разноски, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе наред с направените от нея съдебни разноски и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

191 В настоящия случай в приложение на тази разпоредба следва да се постанови, че освен направените от него съдебни разноски ECDC понася три четвърти от съдебните разноски на жалбоподателя, а последният понася една четвърт от направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (седми състав)

реши:

1) **Отменя решението на Европейския център за профилактика и контрол върху заболяванията (ECDC) от 18 май 2018 г., прието в отговор на искането за съдействие, подадено на 20 юни 2017 г. от AI.**

2) **Отменя решението на ECDC от 20 юни 2018 г. в частта му, в която се отказва на AI достъп до отнасящите се до него неповерителни части от доклада от разследването във връзка с неговото искане за съдействие от 20 юни 2017 г. и от електронното писмо на A от 17 януари 2018 г.**

3) **Отменя решението на ECDC от 26 октомври 2018 г. за отхвърляне на жалбата по административен ред на AI от 2 юли 2018 г.**

4) **Отхвърля искането за обезщетение.**

5) **ECDC понася, наред с направените от него съдебни разноски, три четвърти от съдебните разноски на AI.**

6) **AI понася една четвърт от направените от него съдебни разноски.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 юли 2021 година.

Подписи